

Vidim pse kako se igraju, raznežim se. Ume i suza da mi pobegne iz oka. Pomislim: "Oduvek sam želela da imam psa, a mama i tata mi nisu daaaali!" Sada sam ja "velika", roditelji se više ne pitaju, iako mi je stalo do njihove podrške. Teško je bilo ubeđivati druge koji psa nisu zeleli, ali... nisam očekivala da će trebati vremena da sama sebe ubedim. Nekada, jedina prepreka je bila ubedjivanje roditelja. Sada kada je prepreka eliminisana, nastupilo je odlaganje! Malo dete, svakodnevne obaveze, neodobravanje od strane drugih članova porodice (koji ne žive sa nama, ali ih često i rado posećujemo), povremena putovanja, na koja ne možemo da vodimo psa....

Posle odlaganja, nastupilo je ubeđivanje:

Ko će da ga šeta? –Ja.

Kako? – Kao i ostali vlasnici kućnih ljubimaca.

Ali najveći deo vremena D. i ja provodimo same, ona je još mala, nije samostalna, moraću da vodim računa i o njoj i o psu.

Da li ću moći? (tu sam se silno dvoumila) - Kada sam utvrdila da D. ume sama da obuje hulahopke, (samo ako su roze ili ljubičaste), i da moji roditelji nikada neće reći: " Divno, ti toliko voliš pse, treba da ga imaš, mi te podržavamo!" , shvatila sam da je pravi trenutak!

Internet i dostupna stručna literatura puni su saveta o izboru kućnih ljubimaca, njihovoj adaptaciji, socijalizaciji sa članovima porodice i okruženjem. Bitan je životni stil, prisustvo dece u porodici, rasa psa, karakter, navike, sklonosti i predispozicije i... sve zajedno zvuči kao velika studija koju treba sprovesti pre nego što se ljubimče nađe na našem tepihu i... upiški ga!

Pas je u dubini moga uma predstavljao nešto sudbinsko, nešto što samo treba da se pojavi - pogledamo se i nastavimo dalje zajedno, mašuci repovima. Dakle, odlučila sam da studije ostavim po strani i otvorim prostor za psa koji će sam ušetati. Kao mala devojčica, većito sam sretala pse koji su bili raspoloženi za druženje – iskreni i verni prijatelji od prvog trenutka. Svaki bi rado pošao kući sa mnom.

Međutim, nešto se promenilo. - Psi koji su živeli na ulici bili su sretni da se poigraju sa nama, ali ne i da nas otprate do ulaza ili tužno zacvile što ih ostavljamo (u moje vreme, svaki pas bi žalostivo gledao kroz staklo dok bih ja nestajala iza teških vrata lifta. I ja sam cvilela i patila, naravno).

Ovi novi psi prosto znaju gde im je mesto, izabrali su ulicu i ne zanima ih uvlačenje u skućeni ulaz. Očigledno više nije tako primamljivo, da ne kažem da sam se ja promenila. Dakle, oni su! To me nije obeshrabilo, odluka je donešena, pas samo što se nije pojavio, samo nikako da dođe. Kada sam čula za akciju udomljavanja pasa i mačaka protumačila sam dešavanje kao znak. Vremena se menjaju, naše ljubimče nas čeka u Domu omladine, sigurno ćemo se prepoznati na prvi pogled.

Zvanično sam objavila da za vikend idemo po kucu. O kakva sreća, kakvo ushićeno iščekivanje vikenda. Kad smo se približile velelepnom zdanju, reka ljudi sa decom je već tekla kroz vrata. Au, odneće nam psa, moramo da požurimo, pomislila sam. I stvarno, par slatkih njuškica je virilo iz naručja novopečenih vlasnika. Kad smo se našle u foajeu, psi i macke na sve strane, ali... ni jedan ne izgleda kao naš! A sebi i D. sam obećala kucu. Akcija se završila kao kupovina cipela dan pred matursko veče. Cipele se moraju kupiti, u nečemu se mora ići, pa makar bile i 2 broja manje. Tako smo se odlučile (na moj nagovor) za jedno štene, koje to nije po izgledu, ali ima samo 7 meseci. D. je plakala sve dok devojka (starateljka) nije pristala da sa nama dođe kući i uveri se da smo podobni za udomljavanje psa (inače je htela da nas poseti u narednim danima i malo razmisli). Plač je bio delotvoran, a i ja sam se dala u pregovore do pobeđe. Konačno, našli smo se u našem stanu. Tu počinje priča o našem životu sa psom.

Pošto nisam uspela da ga "prigrim" posle par dana (Grej je povremeno piškio i kakio po stanu, povraćao isključivo po bogatom mekanom tepihu koji podseca na travu, jeo D. igracke, par puta ju je gricnuo u igri, izgrizao moju čizmu, otimao D. hranu, pokušao da pojede hrcku "u igri", lajao na neidentifikovane izvore zvukova" i

napadao pse sa kojima smo se do sada bezbrižno igrali ispred zgrade i...) zapitala sam se zašto. Shvatila sam da nema velike crne tužne oči i ne traži pomoć, ovo je pas koji traži akciju, autoritet koji ispituje i koji brzo uči, samo ako učitelj zna tajnu! Taman sam naucila D. da se mama sluša zato što "mama tako kaže", a sada nastavljam sa ljubimčetom koje ne postavlja provokativna pitanja, samo traži ljubav, hranu i igru do nesvesti. Nije da ima velike tužne oči, ali nas je ipak osvojilo donošenjem loptice, povremenim izlivima poslušnosti i njušenjem na kauču! Spontanost nam je očigledno jača strana i sigurna sam da će žučkaste oči polako dobiti tamni sjaj i dubinu, ili ću shvatiti da nije samo pas sa tužnim očima "pravi".

Spontanost je stvar sudbine, a ona sigurno zna šta radi!